

IGGY de GUY [Live in Phuket: Life on Lane] Volume 5.7 Sight – Story 9 (Condition: Paranoid Copepod²)

งานนี้ขอเปิดด้วยเพลง Papercut เวอร์ชัน IGGY' MIXED ที่รวมเอาเวอร์ชัน Original กับเวอร์ชัน Reanimation ไว้ด้วยกัน... ถามว่าทำไม ก็อยากจะตอบว่า เนื้อหาของเพลงมันตรงกับชีวิตในตอนนี้มาก... ไปอ่านเนื้อเพลง เาเองละกันนะ ว่ามันเป็นยังไง...

จากที่เคยได้เล่าไปใน Life on Lane 4 และ 4.15... สิ่งที่ผมพบเจอและค่อนข้างจะก่อปัญหาให้กับชีวิตทำงานก็คือ ความเหงา และความเครียด แต่สิ่งเหล่านั้น ผมก็ได้หาทางจัดการ แล้วก็สามารถจัดการกับมันไปได้แล้ว... นึกว่าจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบแล้วนะเนี่ย แต่ก็ยังมีสิ่งใหม่เข้ามาในชีวิต... มันเป็นเรื่องใจเกรส (ใครไม่รู้จำไปหาอ่านเอาได้ในดิจิมอน) ของความเหงา และความเครียด... มันคือ นอยด์แตก... นอยด์แตกคืออะไร... นอยด์ หรือ พارانอยด์ หรือ หลอน เป็นอาการทางจิตชนิดหนึ่งที่จะเกิดขึ้นกับผู้ที่มีอาการฟุ้งซ่าน... ปกติอยู่กรุงเทพฯ ผมไม่เคยเป็นอะไรอย่างงี้นะ หรือต่อให้เป็นมันก็หายเป็นปกติถึงเมื่อได้เข้าไปอยู่ในห้องของผมเอง... แต่มาอยู่ที่ภูเก็ตนี่... รู้สึกแบบว่า ภูเขาบ้า อะ... ผมก็คุยกับพี่ที่นั่นบ่อย กับออกไป...

“จริง ๆ ผมไม่อยากบอกเลยนะพี่ แต่อายุที่นี้ผมแม่งจะบ้าวะ... นอยด์แตกทั้งวัน”

“เฮ้ย แรก ๆ ก็เป็นแบบนี้แหละ ตอนพี่มาแรก ๆ พี่ก็เครียด แต่พอดีที่มีมอไซค์จะ กลางคืนพี่ก็ไม่อยู่นี้ออก”

“ก็เข้าใจอะพี่ แต่คือ... เรื่องเครียดผมยังรับมือได้ละ แต่อาการนอยด์... แม่งไม่ได้ว่าพี่ ผมแม่งฟุ้งซ่านวะ”

“เจออะไรมาเยอะอี... ทน ๆ ไป เดี๋ยวก็หาย”

“แม่งไม่หายวะพี่ กะจะหาย แต่เดี๋ยวก็มาใหม่อีก”

“ฮืม ๆ ไปหาหมอด้วย ไปเช็กดวง เผื่อช่วงนี้ดวงตก...”

ก็... ประมาดนั่น แต่ผมก็ถึงว่า อยู่ดี ๆ มาเรื่องดวงได้ไงวะ... แต่ให้ตายยังไงผมก็ไม่อยากไปพึ่งหมอดูอะ คือเมื่อก่อนเคยมีประสบการณ์ไม่ดีกับหมอดูมางะ... ถ้าให้ไปดูหมอยังพอว่า ยิ่งหมอสวย ๆ น่ารัก ๆ ยิ่งน่าดู... คนละเรื่องละ... คือ เมื่อก่อนตอนจบใหม่ ๆ แม่ผมเค้าก็เชื่อหมอดูคนนึงเว้ย แบบศรัทธาเชื่อถือน่ากกก ใครเถียงไม่ได้เลยนะ... หมอดูคนนี้ต้องถูกตลอด... แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรเงะ จนเรื่องราวมันเข้ามาพัวพันกับชีวิต...

“กาย พอดีแม่ให้หมอดูคนนี้เค้าดูดวงให้กายอะ เค้าว่าต้องให้พากายมาให้เค้าดูอะ...” แม่ผมก็เริ่มละ

“เฮ้ย ไม่อะ ไม่ชอบ... ไปดูหมออะไร ไม่ไป”

“ไปหน่อยเหอะ... แม่ก็อยากให้ดูดวง ไปนะ... ไปวันจันทร์นี้แหละ”

“ไม่ ๆ วันจันทร์ทำงาน”

“ทำงานอะไร... วันจันทร์นี่วันหยุด” อี๊... ไม่มีข้อโต้แย้ง

“ก็... ไม่อยากไปอะ”

“ไปหน่อยน่า เนี่ย... พี่เคยเค้าก็ไปมา เค้าก็ว่ามันตรงนะ” แม่ผมเริ่มใช้กลยุทธ์ขั้นที่สอง เริ่มใช้บุคคลอ้างอิง

“เฮีย... ก็เรื่องของเค้าดิ”

“น่า หมอดูคนนี้เค้าดังนะเนี่ย แม่ไปดูมากี่ตรงนะ” คือปกติ เวลาแม่คุยกับผมเนี่ย จะรู้เรื่องกันภายใน 2 – 3 ประโยค ไซ้ก็ไซ้ ไม่ก็ไม แต่เรื่องนี้มันยาวมากกก จนต้องแบบว่า... อะไปก็ได้วะ ให้เค้าได้สบายใจซักหน่อย เพราะคนที่เสียเงินก็เป็นแม่... ไม่ใช่เรา

“อะ... ก็ได้... ไปก็ไมง”

“จันทร์ 9 โมง... เนี่ย ๆ น่าลุย น่าอาร์ตก็ไปด้วยเนี่ย เห็นมัยใคร ๆ เค้าก็ไปกัน...” พูดยังกับมันเป็นเรื่องสนุกสนานอารมณ์เหมือนจะไปเดินสยาม... เนี่ย ๆ ใคร ๆ เค้าก็ไปกัน... แต่ก็ตอบตกลงไปแล้ว... อะ ไปก็ได้วะ... แล้วผมก็ไป นั่งรถไปกับแม่น้าของผม แล้วก็เพื่อนแม่อีกคนนึง... ก่อนที่จะไปถึง ก็ต้องมีการซื้อของไปเซ่นไหว้ก่อนนะ ซื้อไอ้หนู ซื้อไอ้หนู ดอกไม้ก็ดอก ดอกอะไรมั้ง... ก็ว่าไป... จนไปถึงบ้านของหมอดู... เป็นบ้านที่แบบว่าใครมาก็ต้องสะดุดตา เพราะแม่งสีแดงทั้งบ้าน แกมสีหินเทวรูป องค์นั้น องค์นี้ ศาสนานั้น ศาสนานี้ เต็มไปหมด... พอเข้าไปในบ้านป๊าบ แม่ผมก็เริ่มเลย ไหว้องค์นี้ก่อนนะ ก็จบ ต่อด้วยองค์นี้ก็จบ... กว่าจะได้เริ่มดูก็หมดเวลาไปเกือบครึ่งชั่วโมง... อะ ก็เข้าไปให้หมอดู... ไอ้หนูเนี่ย ฮืม ๆ มันก็ดีนะเนี่ย... แต่ไอ้ที่คือนี้อะไรเนี่ย... เอาดาวปัญญาอ่อนออกไปเซ... ได้ยินคำนี้บ๊ิบบผมปิดทันที ภูไม่เชื่อแม่งละ หมอดูคนนี้ มาหาว่าสัญลักษณ์ของเมียกูปัญญาอ่อน... คือเรื่องของของเมียกูโด หรือวิชาของเมียกูเป็นศาสตร์ที่มีพื้นฐานมาจากเหตุและผล อย่างมง่าย ทุกอย่างล้วนมีสาเหตุในการเกิดของมัน... ยิ่งหมอดูมาพูดงี้ผมยิ่งแบบ... ฮืม... จะให้กูเดินหนีก็ไม่ได้ เดี๋ยวแม่งจะหมดศรัทธา อะก็ทนฟังไป... อย่างงั้นอย่างงี้... จนในที่สุดช่วงโคลแม็กซ์ก็มาถึง ไอ้หนูคนนี้นะ มันต้องบูชาพระพิฆเนศ แล้วชีวิตมันจะดี ... เาละ... ผมก็คิดว่าคงจบแล้วละ ก็ว่าจะลุกออกไป... แต่แม่ผมก็แทรกขึ้นมาเลย ต้องบูชาแบบไหนละ หมอ... หมอเค้าก็ทำท่าทางตริตรองนิด ๆ คิดนาน ๆ หน่อย... ก็... ถ้าองค์เล็กก็พันห้า แต่ถ้าองค์ใหญ่ ๆ ให้พันสิ่ ๆ ก็สามพันห้า... ผมคิดในใจละ เฮ้ย ไม่ใช่แล้วละ พระพิฆเนศผมบูชาอยู่แล้ว ที่ห้องผมก็มี... แต่แม่ผมเค้าก็... ด้วยความศรัทธาอะนะ ก็อยากซื้อไว้ให้ผมบูชา...

“กาย เามัย... เดี๋ยวแม่งซื้อให้”

“เฮ้ย ไม่อะ ที่ห้องกายก็มีแล้ว จะเอามาอีกทำไม”

“นำ ของที่ห้องกายเค้ายังไม่ได้ปลุกเสก องค์นี้อาจารย์
เคำปลุกเสกมาให้แล้ว” ความศรัทธา... กำลังเข้าครอบงำแม่อย่าง
เต็มที่... ตอนนี้อย่าให้เขาเข้ามาดูก็ไม่อยู่แล้ว

“อะไร... ที่มีอยู่ที่พี่ดอยให้มานั้นก็ปลุกเสกมาแล้ว”

“แต่องค์นั้นองค์เล็กนะ เนี่ยองค์ใหญ่ ๆ เข้าไปเดี่ยวแม่
หาซื้อหิ้งให้ก็ได้”

“ไม่ต้อง ไม่ต้องเลย เปลืองเงิน... องค์ใหญ่องค์เล็ก
ต่างกันตรงไหน ของอย่างนั้นมันอยู่ที่ใจ”

“แต่ของอาจารย์เคำดีจริง ๆ นะ...” คือ... ผมไม่มี
อารมณ์เสียแล้วนะ เพราะเสียให้ตายยังไงก็ต้องซื้อ แต่ผมก็
บอกแม่ไปว่า จันทน์เขาคงคิดมาก ไม่ต้องแพง... สรุปของวันนั้น ทั้ง
แม่ น้ำผม และเพื่อนแม่ผม เสียเงินรวม ๆ กันไปเกือบ ๆ สามหมื่น
... แบบ บ้าไปแล้ว... กำลังหลยกันละสามพัน จี๊อะไรก็ไม่วุ่นอะไร
พันห้า แล้วก็อื่น ๆ อีกมากมาย... พอซื้อของเสร็จ หมอเคำก็บอก
ก่อนกลับ... เชื้อหมอไว้ อนาคต... รวย รวยแน่ ๆ... ครัว หมอครัว
แต่ตอนนี้หมอก็พินพอกผมไปเกือบสามหมื่นแล้วครับ... ก็นะ...
ตั้งแต่วันนั้นจนถึงปัจจุบัน... ใช้อีกาโลหยกที่แม่ซื้อมา หรืออะไรต่าง
ๆ... ผมก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะทำให้ชีวิตดีขึ้นเลย... เมื่อวานยังมีโทร
มาอยู่เลย... กาย ส่งเงินมาให้แม่หน่อย... แม่เงินหมด ... อิม...
หมอดู...

อะ ก็... มีนะ... ไปนะ... ผมก็นั่งคิด มานั่งคุยกับไอ้
มิงค์ น้องผมผ่านทางโทรศัพท์ ว่าอาการนอนไม่หลับมันเกิดขึ้นจากอะไร
ได้บ้าง... ก็โทรไปเลย... เฮ้ย มิงค์... พี่แม่งนอนดึกวะ ไม่รู้ทำไม
ตั้งแต่กลับมาจากกรุงเทพฯ รู้สึกแม่งนอนดึกหนักกว่าเดิมอีก ... ไม่
ต้องมาถามเลยว่าเป็นไม้งั้น พี่แม่งก๊งมาตั้งแต่วันแรกที่มาถึง
ภูเก็ตแล้วเนี่ย... อารมณ์แบบว่า กำลังจะปรับตัวได้แล้ว พอ
กลับไปกรุงเทพฯ ที่นี่... ไปเจอบรรยากาศแบบเดิม ๆ... แล้วก็
กลับมาที่ภูเก็ต ก็ต้องมาปรับตัวอีกรอบ... ครั้งนี้ปรับตัวกว่าครั้ง
แรกอีกนะเนี่ย... กะจะทำตัวเป็นจิ้งจก แต่มันทำไม่ได้ พอดีไม่มี
หาง ... แล้วก็มีคนถาม นอยด์แล้วมันยังงี้ มันจะมีผลอะไร
มากมายนักหนา... ผมก็... ไม่รู้วะ... แต่รู้ว่านอนดึกแล้วมันจะมี
ความคิดแปลก ๆ อะ พอมีความคิดแปลก ๆ มันก็จะมีอาการ
แปลก ๆ ตามมา แล้วอาการนอนไม่หลับจะทำให้บางทีเรื่องตรงหน้า
มันเป็นเรื่องเล็ก ๆ นะ แต่ความคิดในหัวเรานั้นจะคิดเกินไปกว่า
นั้นอะ ก็ประมาณว่า เรื่องมันอาจจะเกิดขึ้นแค่ 2-3 เซ็นซ์ แต่
คิดไปแล้วว่าแม่งยาว 3 กิโลเมตร... บางทีก็ฝัน ๆ ก็มีอยู่วันหนึ่ง
วันที่ผ่าซากพะยูนตัวเล็กอะ ตอนเย็นก็ไปกินข้าวกับไอ้มาร์กที่เซ
สเตอร์กริล ที่โลตัสน้อยแถว ๆ ถนนเจ้าฟ้า... แล้วในร้านนั้นมันก็ติด
กระจกที่หลังร้าน คือก็เข้าใจว่ามันช่วยทำให้ร้านดูกว้างขึ้น แต่
ก็แบบว่า... มันก็ใช้ประจานตัวคนกินได้เหมือนกัน... ดูในกระจกนี่
ไม่อ้วนเลยนะเนี่ย... ก็นั่งงี้ก็ไม่วุ่นเลย เฮอ เฮอ เฮอ... แล้วคือ

อีกด้านมันก็เป็นวอลล์เปเปอร์ของร้านที่มีพีเรนเตอร์น่ารัก ๆ อยู่
ในภาพ... ก็นึกเอาละกัน ด้านนี้มีผู้หญิงน่ารัก ๆ กับอีกด้านมี
หน้าหอนอนอยู่... อิม... ก็นะ... ก็... ไอ้ตอนที่มาร้านนี้ผมก็ไม่ได้คิด
อะไรเลย แต่อยู่ดี ๆ ไอ้มาร์กมันก็พูด มันดูจะจกแล้วมันก็พูด นี่
กูโทรมาหานี้เลยหรือวะเนี่ย... พอมันพูดแล้วผมก็นึกขึ้นได้ละ เออ
ตอนกูไปกรุงเทพฯ ก็มีคนบ่นว่ากูโทรมาเนี่ยว่า ... แล้วคือตั้งแต่มา
ภูเก็ตเนี่ย ผมไม่เคยได้ส่งกระจกจริง ๆ จัง ๆ ซักทีเลยนะ แล้วพอ
มาเห็นตัวเองในกระจกที่ร้านเซสเตอร์กริล... เฮ้ย นี่กูหรือวะเนี่ย
... ก็พอเข้าใจว่าทำไมผมลง แล้วยิ่งได้ผม ปลอยผม ปลอยตัว
ปลอยใจ ใส่กางเกงสแล็คสีทึม ๆ ใส่เสื้อสีทึม ๆ หน้ามัน ๆ
เหมือนกับไม่เคยใช้ชีวิตแบบมนุษย์มานานกับเค้ามาก่อน แวนพัง ๆ
ก็... นี่คือตัวกูหรือวะเนี่ย ไอ้ที่กำลังเอาเสื้อจัมพ์ไก่อ่งนี่คือกู
ใช่ไหมเนี่ย ไอ้ที่กำลังยึดขนมปังเข้าปากคือกูใช่ไหมเนี่ย... ก็สภาพก็
คล้าย ๆ กับเอามนุษย์ยุคหินมาใส่เสื้อผ้าสมัยนี้ แล้วก็มากินไก่
ย่างในร้านแหละครับ... มันก็มัน ๆ เว้ย... บอกไม่ถูก... ก็ว่ากันไป
นะ จนผมทำการวิจัยอาการนอนไม่หลับของผมเอง และได้ผลสรุป
ออกมาว่า...

อาการนอนไม่หลับของผมมันเกิดจากการอยู่คนเดียว แล้ว
ฟังชาน... คือแบบ ในหัวมันมีอะไรต่อมิอะไรไม่รู้เต็มไปหมดอะ
แล้วมันหลอนอะ แบบ ห๊ะ อะไรเนี่ย... อีกแล้วหรือ... นี่กูคิด
ตรงไหนเนี่ย ... แล้วมันไม่ได้ระบาย มันก็บ้าไปคนเดียวอะ... ก็
ยอมรับนะว่าโทรศัพท์นี่ช่วยชีวิตได้จริง ๆ ถ้าไม่มีป้านี้ผมก็คง
ฟังชานต่อไป... อะ ส่วนสาเหตุของการฟังชานมันเกิดจากอะไร...
ส่วนมากมันก็มาจากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในที่ทำงาน แต่
ส่วนมากมันคือสถานที่ทำงาน และบุคคล...

สาเหตุจากสภาพแวดล้อมที่ทำงาน เพื่อนร่วมงาน และ
ไอ้มาร์ก... ถามว่าทำไมถึงนอยด์... อย่างที่เคยบอกไป... สถานที่ที่
เดียวที่ผมยอมรับในตอนนี้อย่างแน่นอนจะทำให้ผมสงบลงได้คือ ห้อง
ของผม ที่กรุงเทพฯ... ไม่ว่าจะทำอะไรมา จะเครียดอะไรมา จะ
นอยด์อะไรมา หรือแม้แต่เหตุการณ์ที่ทำให้ผมต้องร้องไห้... แค่นี้
ได้เข้ามาอยู่ในห้องนี้ ผมก็จะสงบลงทันที... แต่ที่บ้านในภูเก็ตนี่...
อารมณ์มันไม่เหมือนห้องผมอะ อารมณ์แบบ... ไม่ว่ากูจะอยู่ที่
ออฟฟิศ หรืออยู่ที่บ่อเต่า หรืออยู่ที่บ้าน... แม่งไม่ต่างกันเลย เพราะ
มันก็เป็นที่ทำงานเหมือนกัน... ดังนั้น อาการต่าง ๆ ที่ได้พบเจอใน
หนึ่งวันมันจึงสลายไปได้ยากมาก ถ้าจะให้หายคือได้ระบายกับ
เพื่อน หรือพวกไอ้มิงค์ผ่านทางโทรศัพท์... แล้วมีคนถามว่าทำไม
ไม่ระบายกับไอ้มาร์ก ก็เพื่อนกันนี่หว่า... ผมขอถอนหายใจ แล้ว
สั่นกลับไปหนึ่งที... คุยกับไอ้มาร์กแล้วบางทีรู้สึกเหมือนคุยกับ
รูปปั้นหิน... เฮ้ย มาร์ก กูแม่งอย่างงี้มันจะ อย่างงี้วะ... เจ็บ... วัน
นี้แม่งนอนดึกวะ... เฮ้ยเฮ้ย ... เจ็บ... เออ กูไม่เคยกับมิงค์ได้... คุย
แล้วอึดอัด... คือแบบ เมื่อก่อนผมก็เป็นแบบมันนะ เจ็บ ไม่ค่อย

พูด... แต่ตอนนั้นผมเป็นพวกปากส่วว่ นึกอะไรได้ ตอนนี้เป็นอะไร
 ยังกับบอกไป... เคยมีคนถาม เออ แล้วทำไมถึงมาเป็นแบบนี้ได้
 ... ผมก็... ไม่รู้เหมือนกัน พอต้องมาทำงานแล้วมันก็ต้องติดต
 ประสานงาน ต้องอะไรมากมาย จะให้ผมทำตัวเงียบ ๆ ทำตัวนิ่ง ๆ
 มึน ๆ แล้วใครแม่งจะรู้เรื่องวะ ก็ต้องหาวิธีการสื่อสารที่มันเป็นวัจ
 นะภาษาที่มันทำให้เข้าใจในสิ่งที่เราต้องการจะสื่อออกไปได้มาก
 ขึ้น... เมื่อก่อนก็เคยโดนเจี๊หวี่ว่า กาย มึงพูดมั่งสิวะ อย่าใช้โทรจิต
 คุยกันเอง กูไม่มีโทรจิตเหมือนพวกมึงนะเนี่ย ... ก็... ก็หัดพูดแล้ว
 ใจครับ แต่บางทีก็รำคาญตัวเองนะ... กูจะพูดมากไปทำไมวะเนี่ย
 ... อะ วนกลับมาต่อ... คือ มันอึดอัดอะ แล้ว... ใช้อีมาร์กนะ เวลา
 มันมีอะไรไม่สบายใจมันก็ไม่ค่อยบอกเว้ย... วันนี้นะละาะกับใคร
 มา วันนี้มีอะไร... แม่งก็เงียบ บางทีทำหน้าออยด์... อะ ผมก็
 นอยด์ตาม เพราะต้องให้รถมัน แล้วก็ต้องอยู่บ้านเดียวกับมัน...
 เฮ้ย มาร์ก กูทำอะไรผิดมึงกับบอกกูได้นะเว้ย หรือมึงมีอะไรมึงก็คุย
 กับกูได้นะเว้ย... แต่มันก็เงียบ... นี่กูอึดอัดนะเนี่ย... ผมก็พยายาม
 ที่จะทำตัวตลกให้มันดู... เฮอ เฮอ เฮอ... แต่แม่งไม่ฮา... มึงไม่ฮา
 นี่กูเครียดนะเนี่ย... เคยปะ เวลาแบบจะเล่นตลกแล้วไม่มีคนฮาอะ
 แม่งเครียดยิ่งกว่าสงงานไม่ทันอีกนะ อารมณ์แบบ ชีวิตนี้แม่งสิ้น
 แล้ว... ผมก็เลยแบบ... เออ ช่างมึงละ... มึงนอยด์นี่ มึงทำกูนอยด์
 ไปด้วยนะเนี่ย... ถ้าอู้อยู่ดี ๆ มึงอยากฆ่าใครมึงบอกกูด่วนละกัน กู
 จะได้หนีไปก่อน... ไม่ใช่อู้อยู่ดี ๆ มึงมาเมิน ๆ เอาผิดไปปักใครนี่กูไม่
 ช่วยมึงนะเนี่ย... เห็นใจกูบ้างดี กูต้องอยู่กับมึงอีกตั้งแปดเดือน
 นะเนี่ย... นี่กูจะร้องไห้แล้วนะเนี่ย... ใช้อีมาร์ก...

นอกจากใช้อีมาร์ก... เพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ก็นอยด์
 แล้วก็ทำผมนอยด์แตก... คือ อย่างที่เคยบอกไปใน Life on
 Lane 4... คนที่ทำงานที่นั่นมีแต่หัวกะทิทั้งนั้น ส่วนผมก็เข้ามา
 แบบมึน ๆ ก็... ไม่ค่อยจะทำอะไรได้มาก ก็... บางทีก็ได้แค่ดูพวก
 เค้านั่งทำงานไป... แต่ปัญหาคือ... เวลาที่ผมมีงาน แล้วก็ส่งงาน
 เสร็จไปแล้ว... สบายใจ... แล้วก็ต้องมาเจอพี่อีกคนที่ยังทำงานไม่
 เสร็จ แล้วก็เค้าเครียด... มันเหมือนเป็นอุปทานหมู่อะ เหมือน...
 พอพูดแล้วสบาย ๆ แล้วรู้สึกผิดอะ... เออ ทำไมกูไม่มีงานวะ ...
 กลัวจะแบบว่า ถ้าไม่มีงานแล้วมันจะไม่เหมือนคนอื่น แล้วมันจะ
 เป็นตัวประหลาด... ผมก็... ไม่มีความหมาย ไม่มีเจตนา อยู่ดี ๆ ก็
 เครียด... นอยด์ โดยไม่มีเหตุผล เพราะว่า... กูส่งงานไปแล้ว แล้วมา
 เจอคนที่ยังทำงานไม่เสร็จ แล้วเครียด... กูก็เลยเครียดตาม...
 นอยด์วะ... คือ เหตุการณ์แบบนี้เจอบ่อยมากกก ยิ่งผสมกับการที่
 ไม่อยากเป็นตัวประหลาดในสายตาของคนในกลุ่มนะ ผมยิ่ง
 เครียดอะ ยิ่งต้องหาหาใส่หัวตัวเอง... แต่บางที... มีงานนะ
 แต่แม่งนอยด์ต่อเนื่อง... ช่างแม่งละ วันนี้ไม่อยากทำ... เออ เว้ย
 แม่ง... บางทีก็งั้นกับตัวเอง มึงทำอย่างงี้ไปได้ไงวะ ... มึน ๆ ไปกับ
 ชีวิต... แล้วบางทีนะ ใช้อีการฟุ้งซ่านเนี่ย มันก็ทำให้สิ่งต่าง ๆ ที่ดู

ปกติมันไม่ปกติเว้ย... แบบ มันจะคิดมากไปเองอะ คือ ที่ทำงาน
 เค้ายืมมาให้... เค้าอาจจะยืมธรรมดา ๆ ตามมารยาท แต่ด้วย
 อาการนอยด์... เฮ้ย เค้ายืมอะไรวะ ยืมจริงหรือยืมเยาะวะเนี่ย...
 นี่กูทำอะไรผิดอีกเนี่ย หึ... ก็เข้าใจว่า มันอาจจะไม่มีอะไรได้งะ
 อาจจะเกิดจากอาการนอนไปเอง... แต่ก็เข้าใจเลยว่ ทำไม่หลาย
 ๆ คนถึงอยากที่จะมีกิจการเป็นของตัวเอง... คำตอบคือ การ
 ทำงานของตัวเองแล้วมันไม่นอยด์อะ ไม่ต้องมาคอยคิดมาก...
 หัวหน้าเค้าจะชอบกูปะวะ... อีหน้าหนอนนี่ แม่งมานินทากูอีกละ
 ... ฮ่า ให้อีเหียนนั่น ทั้งที่ไว้ให้กูอีก ... ก็... เข้าใจ... จนถึงความฝันไว้
 อีกอย่างว่าจะรีบเก็บเงินแล้วสร้างบ้านของผมเอง ว่าจะทำเป็น
 ร้านกาแฟ ผมเป็นคนทำกาแฟแล้วให้แม่ทำเบเกอรี่... คือเมื่อก่อน
 แม่ผมเค้าชอบทำเค้ก ทำคุกกี้... แต่ไม่เคยส่งขาย ทั้ง ๆ ที่มีคน
 มาทาบถาม... แล้วผมก็ไปเจออยู่ร้านหนึ่ง เป็นร้านเบเกอรี่ที่แบบว่า
 ...ผมอยากมีร้านแบบนี้อะ... ร้านแบบไหน... เป็นร้านที่ทุกคนเข้า
 มาแล้วรู้สึกเหมือนกับอยู่บ้าน... ร้านนี้เป็นร้านในภูเก็ตครับ อยู่
 แถว ๆ ห้าแยกอ่าวฉลอง ชื่อร้าน บ้านขนม... เป็นร้านที่... ลูกค้า
 ทุกคนในร้านที่เป็นฝรั่งแม่งรู้จักกันหมด... เดินเข้ามาในร้านก็ทัก
 กัน Hey! Charlie. What's up !? How's your
 daughter? I've seen her around here two days
 ago... แล้วก็รู้จักกับเจ้าของร้าน Sawasdee Krub... Torn
 Nee Phom Sabai Dee Mak Krub... Khob Khun Krub...
 คือผมเข้าใจอะ ทั้ง ๆ ที่อาหารร้านนี้จะค่อนข้างแพงเมื่อเทียบกับ
 ปริมาณ แต่ทำไมคนถึงเข้ามาเยอะ... คือมันเหมือนเป็นบ้านหลัง
 หนึ่งอะ เข้ามาแล้วมาเจอญาติ ๆ มานั่งคุยกัน มาพบปะกัน...
 แล้วอีกอย่างหนึ่งที่ผมประทับใจในร้านนี้มากก็คือ เป็นร้านที่ทุกคน
 ให้ความไว้วางใจ ผมเคยเจอฝรั่งครอบครัวหนึ่ง มากินข้าวที่นี่ แล้ว
 อยู่ดี ๆ ลูก ๆ ของเค้าออกไปไหนก็ไม่รู้ ผมจำไม่ได้ ทั้งครอบครัว
 เค้าก็เดินออกไปจากร้านกันหมดเลยเว้ย ทั้งไว้แค่กุญแจรถกับ
 โทรศัพท์มือถือบอกให้รู้ว่... เดี่ยวผมกลับมา ... แต่คือเข้าใจปะ
 ในสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน ของที่ลืมไว้จะหายไปตอนไหนก็ได้...
 แต่ในร้านนี้... ทุกคนเชื่อใจกันอะ... เชื่อว่าจะดูแลซึ่งกันและกันอะ
 ... ผมประทับใจอะ... แล้วคือ ตั้งปณิธานไว้เลยว่า กูต้องเก็บเงิน
 ทำร้านแบบนี้ให้ได้สักร้าน ไม่ต้องใหญ่มาก แต่คนที่เข้ามาแล้ว
 ต้องรู้สึกสบายใจ เข้ามาแล้ว... เหมือนอยู่บ้าน คุยกันอย่างญาติพี่
 น้อง... เฮ้ย น้อง หน้าเครียด ๆ มีไรมาปะวะเนี่ย... เฮ้ย เดี่ยวพี่ทำ
 ลาเต้เย็นให้กิน... กินอะไรเย็น ๆ แล้วนั่งแช่ในร้านที่ไปได้เลยนะ
 ไม่ต้องห่วง ร้านปิดตั้งสี่ทุ่ม ... อยากมีร้านแบบนี้... รู้สึก มี
 ความสุขอะ เปิดร้านกาแฟไปแล้วก็รับทำสื่อไป... สุดท้าย ... ตอนนี
 ขอเก็บเงินไปเรียนเอาวุฒิ Page & Content Design กับ
 Page Layout Printing & Publishing ก่อน... ขึ้นต่อไปก็
 ทำงานสื่อ แล้วก็เก็บเงิน แล้วก็มาเปิดร้าน... ต้องได้... อืม... ต้อง
 ได้... คอยดูนะ ร้านกาแฟ IGGY's Work...

สาเหตุอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องงานก็มีเยอะ... และส่วนมากจะมากับโทรศัพท์... ยิ่งครั้งล่าสุดที่คุยกับพี่... ยิ่งน้อยหน้าก กับคนไม่มีหลักแหล่ง ใครเค้าอยากจะเอาชีวิตมาฝากไว้ ... เอ้อห เอ้อห เอ้อห (ทำเสียงเอคโคด้วย)... คือ ได้ยินแล้วมันเห็นภาพอะ... คนไม่มีหลักแหล่ง... มานอยด์กับชีวิตอีกแล้วกู คิดมากอีกแล้ว... เอาใจตัวเอง... เหน เหน เหน... ก็เข้าใจอะ แต่คือ... มันน้อยด์แบบกะจะหายนอยด์ แต่แมงก็ยังไมหายนอยด์... กูจะว่าจะจบเรื่องนี้กับพ่อไปแล้วนะเนี่ย ตั้งแต่เดือนมกรา... อะ กลับไปกรุงเทพฯ ก็ไปนอยด์กับพ่ออีก... อารมณ์แบบ กูไม่น่ากลับไปเลย... มาอยู่ที่นี่อะ ก็โดนอีก... ก็เข้าใจ แต่แบบว่า... ที่กูใช้ชีวิตอย่างซื่อตรงในโลกที่มันบิดเบี้ยวนี้... กูผิดไหมเนี่ย...เออ ขอโทษนะที่ยังไม่คิดแบบผู้ใหญ่... ก็เคยมีคนบอกแล้วอะ กาย มึงจะอาร์ตไปถึงไหนวะ มึงอาร์ตแล้วมึงมีกินมัย... ก็พยายามปรับตัวอยู่อะ (ทำเสียงแบบจะร้องให้ด้วย)... แต่มันไม่ง่ายขึ้นเนี่ย จะวิวัฒนาการไปสู่ขั้นต่อไปก็ต้องลองผิดลองถูก แล้วมันก็ต้องใช้เวลานานเนี่ย... ไม่รู้อีกกี่ล้านปีถึงจะเปลี่ยนได้...

บางที...โทรศัพท์บางครั้ง ก็พาความนอยด์มาแบบไม่ทันตั้งตัว... เคยมีเพื่อนผมคนหนึ่ง โทรมา... คือแบบกับคนคนนี้ก็ไม่ได้คุยกันนานมาก อยู่ดี ๆ ก็โทรมา...

“ฮัลโหล” ผมก็รับ

“อ้อ กาย หัวดีดี”

“อ้อ หัวดี ๆ มีอะไรอะ”

“คือเรามีอะไรอยากให้คุณช่วยอะ”

“อ้อ ๆ ว่ามาดี...” สรุปจากเรื่องราวคือ เค้ามาให้ช่วยหาเรื่องราวบางอย่างจากอินเทอร์เน็ตให้หน่อย กำลังทำที่ซีส ก็เข้าใจว่าจะให้หาภาษาอังกฤษ... แต่ปัญหาคือ ในตอนนั้นอินเทอร์เน็ตที่สถาบันมันใช้ไม่ได้... กับอินเทอร์เน็ตของสถาบันนี้ผมก็มีปัญหาเยอะนะ ต่อก็ยาก แคมถั่วตอตินะ ถ้ามันขึ้นว่า Good, Very Good หรือ Excellent... แสดงว่ามันไม่ตึละ ใช้ไม่ได้ ต้องให้มันขึ้นว่า Fair หรือ Poor... แต่แม้ว่ามันจะขึ้นมาว่า Fair หรือ Poor แล้วก็ต้องมารอลุ้นกันอีกว่าแมงจะ Poor ตามชื่อรีเปลา เพราะบางทีมันจะหลอกให้เราตายใจจะ โห แมงโหลดทีละ 70 – 80 kbps... แต่แมงก็... วิ่งไปที่ 70 อยู่ 2 วินาที แล้วที่เหลือมันก็ค่อย ๆ ร่วงลงมา 50, 30, 10, 9, 6, 5, 3, 1, 0, 1, 0... แล้วแมงก็ 0 ยาวววววว ไปจนรู้ว่า... แมงใช้ไม่ได้แล้วละ... ขอขอบคุณนะที่พยายามทำให้เรารู้สึกดีขึ้น แต่มันก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย... อะ ก็เน็ตมันใช้ไม่ได้จริง ๆ ผมก็บอกเค้าไป...

“เฮ้ย โทษทีวะ คือตอนนั้นเน็ตกายใช้ไม่ได้วะ โทษทีนะ” ก็มันใช้ไม่ได้จริง ๆ ผมก็ตอบไป

“อืม ๆ ไม่เป็นไร... เดี่ยวเราทำเองก็ได้” แล้วเค้าก็วางสาย... แต่ถ้าวางสายแบบปกติก็ยิ่งพอวังะ... ดันมาทำเสียง

น้อยใจใส่... เอ้า นี่ทำนอยด์นะเนี่ย... กูผิดตรงไหนเนี่ย... ผมก็คิดมากสิ... พอมีคนมาขอความช่วยเหลือ แล้วเราให้ไม่ได้ก็เครียดนะ รู้สึกเหมือนตัวเองไร้ค่า... ก็พยายามต่อนี้ด... อะ พอต่อนี้ดได้ก็โทรไปถามซึกหนอย เผื่อจะช่วยให้ หรือถามว่าหาได้รึยัง...

“เฮ้ย เป็นไงมั่ง หาได้ยัง ”

“ไม่เป็นไร กาย... ไม่เป็นไร เราผิดเอง... เป็นความผิดเราเอง” แล้วแมงก็วางสาย... เอ้า... นี่ทำนอยด์กำลังสองนะเนี่ย ... ผมก็แบบ... จะโทรไปอีกก็คงจะได้คำตอบเดิม เดี่ยวจะนอยด์กำลังสาม... กูโทรไปคุยกับไอ้แมงค์ก็ได้วะ... เฮ้ย มั่งค์ พี่แมงนอยด์วะ...

หรือบางทีก็จากคนในกลุ่มอื่น... คือมีอยู่วันหนึ่ง หมอสนเค้าไม่สบาย เค้าก็บอกไปก่อนแล้วว่าจะไปโรงพยาบาล... อะ ก็ไป... แล้วดี ๆ เค้าก็กลับมา กับมากับแฟนเค้า พี่แนน... ก็ใส่เสื้อกันหนาวมาทั้งคู่นะ... คือคืนนั้นที่ภูเก็ตกาศมมันร้อนมากกะ แต่เจอสองคนนี้ใส่เสื้อกันหนาวผมก็สงสัยว่าไปเที่ยวไหนมา ก็ลืมไปเลยว่า หมอเค้าไปโรงพยาบาลมา...

“อ้าว ไปเที่ยวไหนกันมาครับเนี่ย” ผมก็ถามไปตามธรรมาศัย... แต่พี่แนนดันตอบมาแบบนิ่ง ๆ...

“โรง’ บาล...” แล้วแบบ... พูดแล้วเดินผ่านไปเลย ไม่มียมองหน้า ไม่รู้ว่าพูดเล่น หรือว่าโกรธจริง ๆ กันแน่ที่ถามมึง ๆ ไป... ก็นอยด์ไปตามระเบียบ... เอ้า นี่กูพูดอะไรผิดไปอะเนี่ย... ยิ่งนอยด์ ๆ กับการปรับตัวให้เข้ากับคนในสถาบันอยู่นะเนี่ย... เฮ้ย มั่งค์ พี่แมงนอยด์วะ...

คือ... ก็เข้าใจอะนะว่า เรื่องบางเรื่องเราก็ไม่ควรจะเก็บเอามาคิด ก็เคยมีคนบอก... ก็ลองไปหยาบหินมาบ้างสิ แล้วมันเจ็บมัย... เออ เข้าใจ... แต่จะไม่ให้กูสนใจคนรอบข้างเลยรึไง... คนนั้นเป็นอะไร คนนี้เป็นอะไร... ไม่ให้สนก็ได้ อยู่มาวันนอยด์ใส่ละกัน... นอยด์แดก...

ป.ล. เฮ้ย... มั่งค์... พี่แมงนอยด์วะ... เหน ๆ...

ป.ล. 2 ช่วงนี้ระบายออกมาเยอะ... ขอหนอยเหอะ มันเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิต... อันไวก็นอยด์แดกเปล่า ๆ...

ป.ล. 3 ก็... ขอขอบคุณนะที่ทนอ่าน... แต่ต้องเข้าใจว่างานเขียนแบบนี้มันเป็นงาน Street... จุดเด่นของงาน Street คือ มันเป็นงานที่สามารถแสดงความเป็นปัจเจกของผู้ผลิตได้ดีที่สุด... อืม ๆ

ป.ล. 4 นอยด์กันให้ถึงขนาดเสีย

ป.ล. 5 นอยด์ นอยด์ หนอยด์ นอยด์ นอยด์...

ป.ล. 6 ... พอเหอะ... เดี่ยวจะนอยด์กว่าเดิม...

ป.ล. 7 หนอยด์ นอยด์ นอยด์ หนอยด์ นอยด์...

ป.ล. 8 พอแล้วว๊ยย !!...

ป.ล. 9 บอกแล้วใช้มัยว่า... นอยด์... เหน ๆ

IGGY's Work, 08/02/2009